

Lan Tường

Hương ngọc lan

Buổi sáng lạnh lạnh. 6 giờ đúng, mẹ An tru tréo ngoài cổng: "Vân ơi, ra mở cửa cho chị với". Giấc mộng đẹp tan theo mây khói. Tôi càu nhàu ra mở cửa. Mẹ nhắc tôi nhớ ra hôm nay là thứ sáu. Điều đó có nghĩa, ngày mai mới là cuối tuần và càng có nghĩa là tôi lại phải còng lưng đạp cái xe mini bảo tàng lịch sử gọi đến chục lần rồi mà chưa thể còng nẹp để đến cơ quan ngồi với cái máy tính khô khốc, đầy ảo giác.

Thất vọng tràn trề, tôi quay vào không quên ném một cái nhìn đầy thù hận với kẻ đã phá hoại âm mưu trốn việc của tôi. Vớ chiếc điện thoại rẻ tiền, tôi chần chừ, nhắc lên đặt xuống chán chê, quyết định quăng nó vào xó giường mặc kệ rung thế nào thì rung. Thứ sáu thì sao chứ, tôi quyết tâm ở nhà nghỉ ngơi cho mát ruột. Vậy là xong, rũ được một cái nợ, nháy phốc lên giường, tôi khoan khoái tận hưởng tiếp giấc mơ dang dở của mình.

Phan Tường Vi

Ngày sinh: 11.9.1987

Quê quán: Tùng Ảnh - Đức Thọ - Hà Tĩnh

Hiện là sinh viên trường CĐ Truyền hình, Hà Nội, chuyên ngành báo chí. Tình nguyện viên Diễn đàn Nhà báo Môi trường Việt Nam (VFEJ).

Đang liu riu mắt thì tiếng chợ vỡ ngoài cổng vang vào tận phòng trọ bé tin hìn của tôi như sắp đổ xiên đổ xẹo. Lúc này, tôi chỉ muốn gào thét, đuổi thẳng cổ mấy con mụ hàng chợ ngoài kia một trận cho hả dạ. Bước co ro ra cổng, mụ An đã toe toet: "Gớm, không đi làm à? Mua cho chị ít lạng thịt đi, ngon lắm". Cái giọng không lạc đi đâu được, vừa nặng chình chịch lại vừa meo méo. Tôi nhại lại: "Ngon lắm", rồi đóng cửa rầm một cái, quay mặt đi .

Chẳng ăn thua gì với mấy cái loa Nam Môn ngoài kia, không ngủ được nữa, tôi đành bật nhạc sàn xình xịch, tự oán than mình tham thì thâm. Vốn dĩ, trước cổng nhà trọ của tôi có một khoảng trống đủ để quây một quán nhỏ bán hàng. Được thể, ngõ hẻm ấy sáng nào mấy mụ hàng xén tứ xứ cũng họp chợ xép. Vậy là thể theo nguyện vọng của con bé cùng phòng cả đời chỉ chăm chăm kiếm tiền, tôi gặt đầu cho mụ An từ tận xó què nào đó chễm chệ đặt cái bàn bán thịt ngự trị ngay cổng ra vào. Để rồi, sáng nào tôi với nó cũng phải hì hục lách mãi mới ỉn được cả xe và người đi qua.

Còn mụ ta thì lể mể bê cả cái bàn toàn thịt và ruồi tránh sang một bên trông đến khổ. Tưởng thế đã đủ chết chật, dần dà mụ lại lôi thêm bao nhiêu khoản rau cải, trứng vịt lộn, mít chín... bán tuốt tuần tuốt. Ồi trời, khỏi phải nói, dao cắt mụ vừa lia lịa xẻo vào miếng thịt mỏng sẵn to tướng, quệt quệt ba cái, mụ lại xông vào bổ mít như thường. Miệng không ngớt lẩm bẩm: "Ngon lắm"... Có lẽ trên cái thế giới này chả có cái gì vào tay mụ bán mà không ngon cả!

Tiếng chuông điện thoại reo, uể oải lăn ra khỏi giường, tôi nhớ ra hôm nay Long hẹn tôi đi tìm mua sách cũ. Thế là mất toi một buổi

sáng thanh bình! Vệ sinh cá nhân xong, tôi vơ tạm cái áo khoác đi ra ngoài tìm cái gì cho vào bụng để trấn an dạ dày từ chiều hôm qua đến giờ chưa có chút gì. Trời bắt đầu đổ mưa loẹt choẹt, ghét thế không biết.

Nhắn tin cho Long hoãn cuộc hẹn, tôi phi ra quán ăn đối diện cổng thì hết sạch sành sanh không còn thứ gì cho cái dạ dày tội nghiệp đang sục sôi biểu tình. Ngán ngấm, tôi ngồi ngẩn một hồi lâu nhìn mưa mỗi lúc một dày hạt.

Tôi chúa ghét trời mưa, chẳng như một cơ sở đùa cứ thấy mưa là nhảy cẫng lên, làm như chưa được thấy mưa bao giờ rồi còn giả vờ bảo "trời khóc đấy". Chúng "sến" không chịu được hay tại vì tâm hồn tôi khô cằn không chịu được nhỉ?

Tạt qua mua vội mấy bông hoa hồng vàng cuối cùng trên cái kệ dính toàn đất cát, ướt nhẹp của chị bán hoa dạo. Tôi về phòng, hí hoáy cắm vào rút ra độ chục lần mà ngấm mãi vẫn chẳng ra thể thống gì sắt. Bực mình, cứ thế tôi cho tất vào cái bình gốm lâu ngày màng nhện giăng đầy bên trong như một cổ vật, gặt gù cổ bào chữa cho sự vụng về của mình rằng, cái gì tự nhiên thì cũng đẹp hơn là cố gắng sắp đặt nó.

Đang loay hoay với chậu quần áo bẩn chất từ gần một tuần chưa giặt thì Thương gọi điện. Tủi thân, nó là đứa bạn duy nhất trên đất Hà Nội này còn nhớ tới tôi mà bố thí một cuộc gọi dài nhất dù chỉ là một phút trong cuộc sống cứ mở mắt ra là công việc, là tình yêu thế này. Nó léo nhéo rủ tôi đi sinh nhật Hiệp. Cha mẹ ơi, từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, chưa bao giờ tôi đi sinh nhật một thằng con trai.

Giọng cái Thương bắt đầu chuyển sang nỉ non ngắn dài. Con bé học sư phạm tiểu học, có lẽ nghề nghiệp nó ảnh hưởng đến người ta nhiều lắm thì phải. Nó đang tưởng tượng tôi - con bạn của nó - là đứa học trò trái chứng trái nết mà nó cứ ra sức nện:

-Thôi mà cưng, đi với tao, mày là con bạn tốt nhất cuộc đời tao. Một lần này nữa thôi, năn nỉ đấy.

Tôi phì cười:

- Mày bị điên à Thương? Tao có phải là con nít đâu, tao không đi đâu, bận rồi.

- Sao bận?

- Hẹn bồ.

- Biến!

Nó đập máy một cách không thương tiếc. Tôi chợt thấy mình vô duyên quá, ngồi ở nhà vật lộn với đồng quần áo mà bảo nó là hẹn bồ. Thỉnh thoảng, tôi vẫn làm như thế những lúc không có cảm hứng chơi bời. Tôi thấy ngán đến tận cổ mỗi lần nghĩ rằng mình sẽ phải thộn cái mặt ngơ ngác nhìn lũ bạn cười nói, bàn tán những chuyện đâu đâu mà không có mình trong đó.

Thế mà, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào tôi vẫn đến. Mưa, trời bắt đầu sâm sẩm tối, đường vào phòng trọ của nó loẹt choẹt bùn, tối như hũ nút. Không biết, giữa Hà Nội này nó mò đâu ra cái phòng trọ sâu tun hút mà bản kinh dị này để mỗi tháng đốt tám trăm nghìn đồng chưa kể điện nước vào đó rồi gọi nó là thiên đường của những chàng trai hào hoa. Thằng hâm!

Tôi bước vào, mấy chục cặp mắt nhìn tôi như vật thể lạ trên trời rơi

xuống. Thăng Hiệp xun xoe, ản tôi ngồi xuống, an toạ bên một nhân vật mà chết đi sống lại tôi cũng không bao giờ tin được sự có mặt của hần ở trong buổi tiệc này. Cả bọn lại tiếp tục cặm cụi vào công cuộc ăn uống dang dở của mình. "Phạt, phạt...1, 2, 3 zô! 2, 3 zô! 2, 3 uống!...". Bỗng một chén rượu lơ lửng trước mặt tôi, một thằng mặt đỏ lựng nhìn tôi cười nửa thân thiện, nửa đều cáng:

- Cô bé, giới thiệu đi chứ!
- Giới thiệu gì?
- Về mình!
- Nhất thiết phải là rượu không?
- Cô bé nghĩ sao?
- Ai tên là cô bé ở đây?
- Gì thế em?
- Chẳng gì cả.

Tôi có cảm giác mình đang bị xoi mói từ cái chớp mắt trở đi. Thế là tôi nốc một phát cạn chén rượu, như một kẻ chuyên nghiệp trước con mắt ngạc nhiên của mọi người. Kể cả hần.

Hần, đúng rồi, hần đang ngồi bên cạnh tôi đây, nhìn tôi uống chén rượu mào đầu như lần đầu tiên ông bố già nhìn thấy con gái mình đổ đốn. Hần, mối tình đầu của tôi.

Lần ấy, hần học cùng lớp với Hiệp. Cả lớp hần, tôi chơi không trừ một mống. Vậy mà không hiểu sao, tôi chưa bao giờ chào hần và hần cũng vậy. Nói hần đẹp trai cũng được mà không đẹp trai cũng được, bởi hần là típ người, theo lũ con gái lớp tôi cho là chỉ thư sinh thôi. Trắng trẻo, gọn gàng, đeo kính cận, con nhà giàu... mẫu người

mà nhiều đứa con gái ngoan ngoãn bấy giờ phải ao ước. Tôi thì chả mấy quan tâm vì người trong mộng của tôi lúc bấy giờ đang ở tận đâu đâu trong những giấc mơ con nít.

Cho đến một buổi sáng, hắt chào tôi. Hắt chào tôi như kiểu đó là việc ngày nào hắt cũng làm với tôi vậy. Trời ơi, bằng một nụ cười đẹp đến nỗi tôi phải khựng người lại, đứng như trời trồng một lát nhìn mê mẩn. Thề có Chúa, lần đầu tiên tôi thấy một nụ cười đẹp chết người như thế.

Tại sao hắt chào tôi thì cho đến tận bây giờ tôi cũng không thể lý giải nổi. Nhưng thề có Chúa, có một ma lực nào đó đẩy tôi lại gần phía hắt. Vậy là hắt chào tôi. Vậy là tôi đổ. Vậy là tôi đã không vượt qua cái ngưỡng mê dại của một số đứa con gái trong lớp mình. Vậy là tôi yêu.

Ừ, tôi yêu! Cũng đơn giản và lãng mạn như nụ cười của hắt sáng hôm ấy. Tôi yêu một cách ngốc nghếch theo cái kiểu của tôi. Im lặng và trốn tránh. Giờ ra chơi, tôi vẫn đứng ở dãy hành lang lộng gió ấy để chỉ nhìn sang lớp hắt, tìm bóng hắt lấp loáng giữa những chiếc áo trắng tinh khôi.

Ngày nhận bằng tốt nghiệp ra trường, trời đổ mưa như trút. Hắt không đến trường. Tôi đứng trước cổng nhà hắt, đợi hắt hay đợi một cái gì đó, tôi cũng chẳng biết nữa, rồi ra về. Tối hôm ấy, tôi bị sốt, ốm một trận thập tử nhất sinh, con bạn tôi điên tiết chửi tôi một trận tơi bời. Nào là, hắt không xứng đáng, nào là mày làm khổ thân mình làm cái gì, nó không yêu mày đâu. Vân vân và vân vân.

Tôi vẫn nhe răng cười như không: "Mày lo gì, nó không yêu tao là

chuyện bình thường, còn nó mà yêu tao thì tao chết ngay bây giờ ấy chứ". Hăn biết, và tôi cũng biết. Thế mà chưa bao giờ tôi nói với hăn dù một câu cho tử tế. Bởi mỗi lần nói chuyện, y như rằng tôi tìm đủ mọi cách gây lộn và giáng cho hăn những câu không thể chấp nhận được kiểu như: "Ông thì biết gì, học thì ngu, thi lại rầm rầm, ông tưởng ông nhà giàu mà to à?". Bởi tôi biết, ngược đời khi hăn luôn bị mặc cảm bởi... con nhà giàu. Hăn ít bạn bè, cũng có vài thằng nhưng không thiết tha gì lắm.

Ở hăn còn có một điều quyến rũ tôi, đó là sự cô đơn. Nhiều khi, tôi thấy hăn ngồi một mình, đôi mắt xa xăm đằng sau mắt kính. Gia đình hăn không hạnh phúc. Mẹ hăn là một phụ nữ đẹp, tử tế nhưng từng đó không đủ để giữ chân một người đàn ông đa tình và nhiều tiền bạc như bố hăn. Những buổi chiều hăn ngồi một mình sao mà đơn côi đến thế. Tôi vẫn đạp xe qua nhà hăn, tần ngần nhìn sau cánh cổng sắt to vật vờ lớn nhất thị trấn để rồi chờ về cả một hoàng hôn trống trải nhưng không có giọt nước mắt nào rơi.

Thế rồi 3 năm sau, tôi vẫn không quên được hăn, mỗi tình đầu đơn phương của mình. Không chỉ vì hăn là người làm trái tim non nớt của tôi biết thổn thức mà còn vì cái ngày hôm ấy, cái ngày mà tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho hăn và cho chính tôi. Ngày tôi nói lời yêu hăn. Trời ơi, đến tận bây giờ có nhắm mắt lại, tôi vẫn không thể tin được mình lại nói lời yêu với một thằng con trai, đặc biệt lại là hăn, và có lẽ hăn cũng không bao giờ ngờ được. Thế mà, nó đã xảy ra như một điều tất yếu. Và dĩ nhiên, hăn đã chối từ.

Vậy là tôi không chết đúng như lời tôi nói với con bạn nhưng hình

như có cái gì nó đang rạn vỡ. Con bé khóc sụt sùi đi đi lại lại:
" Mày khổ chưa, yêu làm gì thằng đó, hửn có con bé khác rồi, hôm
ấy nó bảo với tao như thế, quên hửn đi!". Tôi lặng thinh, cũng chẳng
tin hửn có một ai đó khác, hay tôi tự an ủi mình quá đáng nhĩ.
Nhưng rõ ràng, đến tận bây giờ hửn vẫn chưa có người yêu. Từ đấy,
tôi và hửn không gặp nhau, cũng vừa không có thời gian bởi tôi về
hè thì hửn đã ra học rồi. Có lẽ, cả tôi và hửn đều biết chẳng nên gặp
nhau làm gì.

Hồi ấy, tôi có uống chén rượu nào đâu như chiều nay tôi đã uống
trước mặt hửn. Với đôi mắt tận cùng của sự xa lạ, hửn nhìn tôi đầy
dò xét. Uống xong, tôi quay sang hửn cố thản nhiên như không:

- Lâu lắm rồi không gặp, Sơn khoẻ không?
- Sơn cũng bình thường, còn Vân?
- Vậ à? Vân cũng thế, Sơn có gì mới không?
- Không.
- Ừ.

Câu chuyện không đầu không cuối của tôi với hửn kết thúc bởi lũ bạn
Hiệp sau khi mè nheo với nhau một trận rượu linh đình, hứng chí
quyết định làm tăng 2, đi hát karaoke. Tôi định về nhưng Hiệp giữ lại
kiên quyết không cho. Ừ, thì đi.

Cả buổi tối ngồi trong phòng hát đèn mờ, ánh mắt của hửn vẫn nhìn
tôi, khó hiểu. Tôi thấy lạnh buốt nơi sống lưng. Hửn vẫn ăn mặc theo
kiểu thư sinh như hồi trước, vẫn cặp kính dày cộp, vẫn nụ cười chết
người ấy, tôi có cảm giác trái tim tôi đang đập từng hồi phản bội
mình, phản bội người yêu tôi.

Tôi cố trấn an bằng một ngụm cà phê không đường đắng nghét. Hẳn và lũ bạn Hiệp vẫn mãi miết nâng bia zô zô... rồi gào thét theo bài hát trên màn hình như những kẻ điên loạn. Lọt thỏm giữa chúng, chán ngán và mệt mỏi, tôi quyết định chuồn. Bước ra khỏi quán, tôi thở phào như trút được một gánh nặng. Bỗng có ai đó khẽ chạm vào vai tôi, giật mình:

- Vân về bằng cách gì, trời vẫn mưa mà.
- Bus.
- Hết giờ lâu rồi mà. Để Sơn đưa Vân về.
- Thôi khỏi, Vân đi xe ôm.
- Nguy hiểm lắm.
- Mặc mớ gì đến Sơn.
- Không. Vân vẫn thế nhỉ?
- Thế là thế nào?

Hẳn im lặng không nói gì rồi đi thẳng, tôi biết hẳn đang ám chỉ cái thói ngang bướng và điên rồ của tôi như trước. Tôi, hệt hẵng nhìn theo dáng đi quen thuộc của hẳn khuất sau làn mưa nhạt nhoà như ba năm về trước, lặng lẽ và cô đơn. Rõ ràng tôi đã muốn hẳn đưa tôi về nhưng không hiểu sao tôi cứ từ chối và hẳn thì vẫn ngốc nghếch cho rằng tôi nói thật. Có lẽ tại lâu quá rồi...

Hai tuần sau cái lần gặp bất đắc dĩ người tình trong mộng cũ ấy, tôi nói lời chia tay anh. Anh hoảng hốt gọi tên tôi qua điện thoại, còn tôi không hề có một phản ứng gì, chỉ im lặng một lúc rồi nói đúng một câu:

- Thôi đi anh. Em không còn chọn anh nữa.

- Vì sao?

- Không vì sao cả, đơn giản là em không chọn anh nữa, thế thôi.

Anh đập máy. Tôi cảm thấy dưới chân mình đất bắt đầu lún xuống, quay cuồng. Hình như có cái gì ươn ướt chảy vào bóng tối, chói với. Ngày đó tôi chọn anh vì hoang mang và trống rỗng khi Sơn từ chối. Hôm nay tôi bỏ anh lại, để thấy mình vẫn còn tử tế với anh và với chính mình khi còn chưa quá muộn.

Anh vẫn không thể tin là tôi nói lời chia tay dễ dàng đến thế. Với anh, tôi luôn là cô bé hay dối hay hờn và cả nghĩ nên chắc lần này cũng chỉ giận anh điều gì đó như mọi bận thôi. Anh sẽ không bao giờ có thể biết rằng tôi đến với anh chỉ để "lấp chỗ trống", vì lòng tự trọng, vì lòng kiêu hãnh của một cô gái bị từ chối trong tình yêu. Thế mà anh đã dành cho tôi quá nhiều.

Mùi hoa ngọc lan nồng nàn trước cửa phòng trọ đầy ám ảnh. Người ta bảo, cây ngọc lan và cây đại là hai loài cây chỉ có nhiều ở chùa. Vì thế người ta rất ít khi trồng trước nhà. Lúc đầu mới đến đây thuê trọ, tôi cũng thấy rờn rợn. Thêm vào đó kiến trúc của ngôi nhà cũng khiến nhiều người nhìn vào không có cảm tình lắm. Tối như hũ nút, ngày hay đêm cũng phải bật điện, tường thì mốc meo, nứt nẻ, ẩm ướt.

Nghe đâu ngày trước cũng có vài người đến mua nhưng chẳng ai ở được lâu. Vì thế, ông chủ nhà đành cho mấy cô cậu sinh viên thuê trọ. Bọn trẻ, nhất là sinh viên có một chỗ mà trọ giữa cái đất Hà Nội chật chội này đã là sung sướng lắm rồi chứ còn tâm trí nào mà lo với chả sợ

Hà Nội trở gió. Đêm rỗng toác. Ngồi bất giác nhìn lên cái bóng đèn đồ dài trên tường, méo mó, tôi cố nhào người định bật đèn ngủ đầu giường lên cho sáng nhưng thế nào lại thôi. Bỗng nhiên hơi hoảng, tôi nhắm nghiền mắt lại cố xua đi những suy nghĩ ma quái, mộng mị. Chèn vào đó là những hình ảnh ngày hôm qua về anh ngọt ngào. Bữa nay, con bé cùng phòng về quê, để tôi lại giữa một đêm cuối thu buồn chết lặng thế này không biết. Tôi đành ngồi dậy bật máy tính lên online. Một giờ đêm, những cái nick yahoo giờ nào lên cũng thấy sáng đèn, bất kể ngày hay đêm sao giờ chẳng thấy đâu. Ngày trước, cứ mỗi lần online tôi phải tắt đèn. Bởi tôi chúa ghét những kẻ cứ hay quấy rầy, nhảy vào nói linh tinh một hồi con cà con kê, rồi cuộc chẳng để làm gì, cũng chẳng lưu lại được chút gì trong cái bộ óc phẳng lỳ của tôi có lẽ đã không còn chút nếp nhăn nào nữa. Thế mà bây giờ đây tôi lại thêm được nói chuyện với một ai đó thế không biết.

Nhắn như một hồi quanh blog, và Yahoo tôi cũng nhận được phản hồi từ một người có địa chỉ nghe rất lảng xẹt vungtroibinhvien0302@yahoo.com. Đoán là lại một trong những "con ruồi" nhật như nước ốc vẫn gọi điện, nhắn tin cho tôi từ ngày anh và tôi chia tay. Nhưng tôi vẫn trả lời như một cách để chứng minh rằng mình vẫn giữ được phong thái hãnh tiến. Hoá ra, người đó là Sơn. Khá bất ngờ, nhưng không hiểu thế nào tôi lại muốn trốn tránh thật nhanh. Có lẽ tôi không quen với việc hẫng bắt chuyện với tôi, tự nhiên như chưa có gì xảy ra giữa hai đứa. Tôi cảm thấy thật kệt cỡm, mặc dù có lẽ hẫng cũng chỉ có thiện chí muốn làm bạn bè với tôi như

trước thôi.

Hắn vẫn cười với tôi, vẫn nói những câu nói đầy quan tâm khiến tôi không khỏi thắc mắc vì sao ngày trước hắn lại chơi tôi một vở đau như thế để làm gì. Vì sao tôi không thù hắn được. Hắn đã làm tổn thương cô bé đầy kiêu hãnh trong tôi, ám ảnh tôi suốt bao nhiêu năm thế cơ mà. Tôi vội out ngay mà không kịp nói lời chào tạm biệt. Bần thần một lúc, tôi uể oải đi pha cà phê. Có lẽ đó là thú vui cuối cùng đến tận giờ tôi vẫn giữ được đều đặn mỗi ngày hai lần.

Thực ra, trước đây tôi và anh vẫn thường cùng nhau thưởng thức những ly cà phê buổi sáng chủ nhật. Cả hai đều có những khoảnh khắc thật sự bình yên và hạnh phúc bên nhau tưởng chừng không bao giờ có thể đánh mất được. Tôi nép mình vào lòng anh, thêm thiếp ngủ trong hiu hiu gió sớm.

Cái tật ngủ nướng có lẽ là thói quen xấu mà đến già tôi vẫn không muốn bỏ. Tôi biết ơn anh vì anh cũng không muốn tôi thay đổi thói quen đấy. Anh vẫn kiên trì thức tôi dậy, miên man những lọn tóc của tôi dịu dàng rồi hôn lên đó. Anh bảo tóc tôi có mùi hoa ngọc lan ngọt ngào. Tôi biết anh nịnh đầm nhưng vẫn cười khúc khích vì sung sướng.

Có lẽ anh là người duy nhất từ trước đến nay tôi gặp hội tụ đủ ba tiêu chuẩn để trở thành người đàn ông của đời tôi. Nhưng rồi cũng chẳng hiểu thế nào tôi lại nói lời chia tay anh. Rã rời, mệt mỏi, nỗi nhớ về anh bỗng dâng lên cồn cào, da diết. Đã hơn một tháng nay tôi không gặp anh. Bướng bỉnh và gan lì không trả lời tin nhắn hay nhận cuộc điện nào dù đêm đêm anh vẫn nhắn tin chúc tôi ngủ

ngon, vẫn nói rằng anh sẽ đợi tôi quay về.

Tôi vợ lấy chiếc đĩa nhạc vừa mới mượn con bạn chiều qua, cho vào ổ đĩa. Vừa ngồi gác chân lên ghế sofa, vừa nhấp từng ngụm cà phê nóng, tôi thả mình theo những câu hát tha thiết đến rờn rợn của Khánh Ly. Có lần, anh nhận xét với tôi như thế rồi bảo sau này, anh sẽ đặt tên cho con gái mình là "Khánh Ly": "Một đêm bước chân về gác trọ, chợt nhớ đoá hoa tường vi, bàn tay ngắt hoa từ phố nọ, giờ đây đã quên vườn xưa. Một hôm bước qua thành phố lạ, thành phố đã đi ngủ trưa... Nửa đêm thấy ta là thác đổ, tỉnh ra có khi còn nghe...". Chiếc đĩa có lẽ đã nghe nhiều quá nên thỉnh thoảng rè rè, đứt quãng. Bỗng nhiên tôi bật khóc, đôi khi tôi vẫn thế, bật khóc. Khóc một mình.

* * *

Một thời gian sau anh vào Sài Gòn làm việc. Tôi chuyển chỗ ở về nhà người bà con gần đấy nhưng lâu lâu mới ghé qua chơi. Hoa ngọc lan rụng tả tơi trước ngõ, báo hiệu những ngày chớm đông. Căn phòng tôi vẫn chưa có ai đến trọ. Mụ An vẫn bán hàng xởi lởi: "Lâu lắm không thấy em về chơi, mua cho chị mấy lạng thịt đi em, ngon lắm". Tôi bụm miệng cười, nhại lại: "Ngon lắm" rồi nháy mắt đi thẳng. Chẳng bao giờ tôi mua nổi cho mụ lạng thịt nào, cả khi tôi vẫn còn ở đấy.

Mở máy tính ra đọc email anh viết cho tôi từ mấy hôm trước: "Hà Nội bây giờ đã chớm rét rồi phải không em? Anh vẫn giữ thói quen uống cà phê buổi sáng, dù chỉ có một mình. Lâu rồi anh không còn được ngửi mùi hương ngọc lan trên tóc em, được hôn lên đó và nghe tiếng

em khúc khích cười. Thời gian ấy với anh thật ngọt ngào và không thể nào quên. Anh vẫn dặn lòng mình không được nghĩ về em nữa nhưng điều đó là không thể, em biết không? Hãy để anh nhớ về em, dù biết em không quay về bên anh nữa.

Ngồi viết email cho em giữa lòng Sài Gòn xa lạ. Em hãy đọc nó để biết rằng anh yêu tất cả những gì thuộc về em, kể cả quá khứ. Anh biết, em đến hay em đi không phải vì anh nhưng với anh điều đó không còn quan trọng nữa vì khi là người yêu của anh, em đã luôn là chính em.

Anh còn có nhiều điều muốn nói với em nhưng có lẽ bây giờ không cần thiết nữa. Thôi, anh phải đi đến cơ quan đây. Trời lạnh đấy, em nhớ mặc ấm. Tạm biệt em!

Anh"

Tôi ngồi phịch xuống đất, nhìn vào khoảng không trước mắt, tối mịt mù. Bất giác thấy tim mình đau nhói.

Tối hôm đó, Sơn ăn mặc lịch lãm đến tận nhà mời tôi đi uống cà phê "Nắng Sài Gòn". Lần đầu tiên đặt chân đến một nơi xa xỉ thế, cũng lần đầu tiên tôi thấy cà phê đẳng đến thế. Hẳn kể tôi nghe đủ thứ chuyện. Phải công nhận Sơn có biệt tài kể chuyện cũng nhờ cái miệng duyên chết người của hẳn. Nhưng không hiểu sao hôm nay tôi không có hứng thú gì, đành vờ mệt để về. Hẳn có vẻ không vui nhưng vẫn đưa tôi về tận nhà kèm theo một lời hẹn cho lần sau. Tôi ầm ừ cho qua rồi chạy thẳng lên phòng oà khóc.

Mười một giờ đêm, tôi gọi điện cho đứa bạn làm ở hãng hàng không

nhờ đặt hộ một chiếc vé vào Sài Gòn sáng mai.
Ngày mai, em sẽ trở về.

Lan Trường

Nguồn: <http://www.laodong.com>
Được bạn: ThanhVan đưa lên
vào ngày: 14 tháng 3 năm 2010